

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapestben Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Janus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstein és Vogler, (Otto Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben Vatzina R. hirdetési irodájában

1. szám.

BRASSÓ, Szombat, január 2-án.

II-ik évfolyam 1886.

A t. olvasóhoz.

1886. január elsejétől a „Brassó“ fennállásának második évébe lép. Rövid egy évi pályafutása alatt bebizonyította életképességét s feltétlen szükségét. Ezen rövid idő alatt is elég alkalma volt a t. közönségnek meggyőződni arról, hogy a „Brassó“ az ország ezen keleti végső pontján valóban hivatott öre a magyar állameszmének és magyarságnak.

Tőlünk telhetőleg törekedtünk oly lapot nyújtani a nagyérdemű közönségnek, mely mindenkor irodalmi színvonalon állva, fokozott igényeinek megfelelően. Erre fogunk törekedni ezentúl is.

Soha szem elől téveszteni nem fogjuk ama valóban fontos és nagyjelentőségű szerepet, mely ezen nemzetiségi vidéken egy magyar lap osztályrésze.

Politikai tekintetben eddigi álláspontunk fog továbbra is vezérelni, — általában pedig hűek maradunk első programunkhoz.

Brassó-, Fogaras-, Nagy- s Kis-Küküllő- és Szeben megyék képezvén közvetlen működési területünket, első sorban e megyék érdekeit kell szolgálunk, ezek magyarságát egy tömör egészszé tenni.

Magasztos céljainkat azonban csak úgy érhetjük el, ha a t. közönség az eddiginél még nagyobb támogatásban részesít. Mert a ki ismeri ezen vidék viszonyait és helyzetét és viszonyait, az tudni is fogja, hogy itt egy magyar lap fentartása igen nagy anyagi áldozatokkal jár.

Erős reményünk, hogy ezen áldozatok gyümölcsöt hoznak s e reményben kérjük a szíves támogatást. Lapunk korábbi számához voltak az előfizetésre alkalmas utalványok mellékelve a t. vidéki közönség részére; kérjük azoknak mielőbbi felhasználását, hogy a lap szétküldése ne akadályoztassék.

Helyi t. olvasóinkat pedig szintén kérjük részben az előfizetés szíves megújítására, részben pedig annak mielőbbi eszközzésére.

Előfizetési árak:

Egész évre (jan.—decz.) 7 frt — kr.

Félévre (jan.—jun.) 3 frt 50 kr.

Negyedévre (jan.—márcz.) 1 frt 80 kr.

Külföldre (egész évre) 20 frank.

A „Brassó“-t újból a n. é. közönség szíves jóindulatába ajánlja

A „BRASSÓ“ szerkesztősége s kiadóhivatala.

Visszapillantás.

Brassó, 1886. január 1.

Az öntudatosan és egy bizonyos magasabb erkölcsi cél érdekében gondolkodó és cselekvő embernek, épugy, mint a népek- és nemzeteknek kötelessége bizonyos időszakokban visszapillantani a múltra, a lejárt időkre; mert csak ha törekvéseink- és töprengéseinknek eddigi eredményét, sikerét és hasznát tekintjük és ha ebből meggyőződünk, hogy fáradozásaink nem ok nélküliek, nem meddők, nem károsak, nem céltévesztettek, — csak ekkor lelhetünk megnyugvást a múltban és reményt a jövőben.

Egy év egy nemzet, egy nép életében nem sok, de mégis elég idő arra, hogy fájlalhassuk, ha abban a nép, a nemzet érdekében nem működöttünk, és elég arra, hogy sokszor egy egész világ sorsa felett döntsön. Tekintsünk tehát vissza mi is, hogy a lejárt egy év alatt hazánk ezen kis részében, e haza külföldi nyelvű és nemzetiségi lakosai hogyan, miként teljesítették a haza, a nemzet, a polgárság iránti kötelességeiket és miként járultak a közjóhoz.

De legyünk udvariasak és engedjünk első sorban helyet testvéreinknek, a szászoknak és románoknak, hisz a magyar közmondás szerint „a vendég az ur“.

Ha szász testvéreinknek az elmúlt évben a közügyek terén kifejtett tevékenységét tekintjük: az a lehető legkonzervatívabb, mert hű maradt önmagához és ugyanaz, a mi volt évekkel ezelőtt, és mi nem jellemezhető más-ként, mint exkluzivitás, szűkkeblűség, intolerancia a községi életben és idegenkedés, gyűlöleteskedés, nemzetiségi konspirálás az állami életben. Hogy mi az oka annak, hogy szász testvéreink ezen, úgy látszik, magukkal hozott sajátságokat még eddig le nem vetkőzhették, nem kutatjuk, de sajnálattal regisztráljuk, hogy vonzalmuk a magyar hazához és nemzethez egy cseppel sem fokozódott, sőt a kebelükben dúló agitátorok által csak kisebbitetett.

És e tekintetben román testvéreink sem maradtak hátra; nem is javultak, nem is közeledtek felénk, de sőt az „Irredenta“ ügyben tanusított hallgatásukkal, mely a hallgatólagos jóváhagyáshoz igen közel járt, igen nagy kérdőjelt vontak megbízhatóságuk láthatára; reméljük, hogy ezen kérdésre is meg-

felel azon jövő, mely kebelében hordja az ő vagy a mi reményeink megvalósítását is.

A mi pedig magyarságunkat illeti, ez mindenesetre nagyobb megnyugvással pillant-hat vissza a lejárt évre; mert tevékenységét ha nem is koronázza teljes siker az anyagi téren, ott van az erkölcsi tér, melyen az elért eredmény nem megvetendő.

Beékelve két oly idegen nemzetiség közé, mely testvérünk, de mely testvéri kart felénk nem nyújt, habár látja, hogy itt kisebbségben vagyunk és hogy a testvéri szeretetre szükségünk van; kisebbségben, sok mindenben elnyomva, minden támasz nélkül lévén, főtörekvésünket kellett és kell hogy képezze a nemzeti önérték, az összetartozandóság érzetének megteremtése és fejlesztése, mi eddig nagyon elhanyagolt volt, és e tekintetben az „Erdélyrészi magyar közművelődési egyesület“ megalakulása életet adván azon eszmének, mely a haza minden magyar szívét testvéri szeretetre hívja fel, a nemzeti önértéket, a hazaszeretetet új életre ébresztette, és mi is tárt karokkal, nyílt szívvel fogadtuk az eszmét, köz-harcosainvá szegődtünk a nemzeti önérték fejlesztése és az együtvé tartozás érzetének ébrentartása ügyének, és ma a kultur-egyesület tagjaként egy zászló alatt küzdünk a hazáért, a nemzetért és együtvé tartozásunkért.

És ezen nemzeti önértékünk újraébredése, ha a politikai téren — melyen itt csak a szám, de nem az intelligenciabeli kisebbség jellemez — még mi eredményt sem mutatott fel, nem maradt minden nyom nélkül társadalmi és köz-ségi ügyeinkben sem.

A társadalmi téren a tömörülés, az összetartozandóság igen szép jeleit láttuk és ez igen helyes; találkozzunk mind, minél gyakrabban, kik testvérek vagyunk, hogy megismerjük egymást és egymáson vállaltva segíthessünk. A községi életben pedig igen önértékes és a köző érdekeit képviselt oly mozzanatokra találunk, melyek míg egyrészt a nyílt, őszinte és elfogulatlan fellépésről tanuskodnak, addig másrészt tanubizonyosságát adták annak, hogy vannak közöttünk, kik a közügyek iránt nem önértékből és nem haszonlesésből, hanem a köző érdekében érdeklődnek és a közőért bármikor sikra szállni is készek.

Ezen mozzanatok egy szebb és jobb jövő reményére bátran jogosíthatnak, mert az a nem-

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Havazásban.

(Újvári tárcza.)

Hogy haragjában mivel verte meg az Isten Lengyelfalvát, az akkor világlik ki, a mikor mint most is, lehull a világon egy nagy rakás hó. Attól aztán vége van Lengyelfalvának egészen.

A hol a Szejke útja lefordul a falu felé s a „kaptatón“ kihajlik a dombra, honnan a bárók faluja már jól kivehető, elől a kereszttekkel tarkított temetővel, hátrább alól a kicsike tornyu templommal, — minden egyforma sík, fehér, ragyogó hólepedővel lesz bevonva.

Bizony! Még a kereszttek is mind belesüppennek a nagy hóba. Még a torony is mintha kisebbre válna attól. Egyedül a szakadó hó, a gomolyogva lágyan, beszédesen aláhímlengő pelyhes hó lesz az úr.

Ennek az urnak aztán lassanként ellenlábasa támad: a füst. Az a kéményekből, a kéménytelen házak hiju-ablakjaiból, retesztelen ereszek alól lassanként kiszűrődő füst a zavaros légben. Ott lecsapódik menten. Mert a pelyhes hó pillanatra nagyobb hatalom a füstnél. — Hanem aztán egyszer csak ott valahol a szentléleki búkkos mellől megindul egy kis vékony, tübe huzható finom száru szél, a mitől kiesztog az

arcz is, s attól aztán lassankint elül a hóhullás és a füst magasra felcsapódik.

Csattogó hideg van. Mert még Üszöges István uram is ugyancsak csattogatja össze a tenyereit, meg kopogtatja keményen a nagy rámas csizmája patkóit, a mikor Kisvég Mózsai komájához beállit egy tisztességtudó adjon az Isten még számos ez ilyen új esztendőtti-re.

Ott a hajnalban épen disznót öltek. A szennyves vérrel s szalmaláng-hamuval befestett nyomok azt árulják el az udvar hátulján, s a pitvarban lobogó láng is arra vall.

— Adjon Isten, komám!

— Isten adjon kendnek is, István komám!

A székely-ház keskeny négyszögű ablakai mind jégvirágba vannak fagyva; künn az eresz alól, a hol arra lehajlik az eszterhaj, jégcsapok vannak felraggatva, a miket a kicsapódó kemenczefüst szennyves feketére színeztet.

Kinn a hosszú tekervényes szűk utcán ember sem jár. Üszöges István uram is kemény utat tett meg, míg a komái elvergődött.

Ott benn a szobában most már négyen vannak: Kisvég koma, annak a felesége, aztán Eszter, meg az ujon jött Üszöges uram. A ki, miután lemarkolászta ökleivel bajuszáról a jégcsapokat, beszélni kezd:

— Komám. Mert hát jó napra virradtunk. Ad-

— Komám. Mert hát jó napra virradtunk. Ad-

— Hasonlóképpen kívánom.

— Hát csak ezért jöttem. Meg aztán mondani is akarok valamit. A fiam házasodik, a Miklós.

— Ugy-e? No!

Erre a szóra mintha az Eszter szemébe szállt volna a füst, mert nagy sebesen odakapja szeméhez a köténye sarkát. Bizonyosan csipi nagyon az a fojtós füstös pára. De azért csak odafigyel a beszélőkre.

— Ma épen kézfogót tartanánk. Jószívvél látom mindnyájokat. — S azzal lehajlik a nyitott kemenczé-hez, pipájára egy bogszenet rakva.

— S hát mégis hozzámegy a Tercsi? Mi, há?

— Hozzá hát!

— Pedig huzalkodtak elébb.

— Elébb! Most nem, komám!

— No jó. Köszönjük. Elmegyünk mind, komám.

Köszönjük.

Arra megszólal a lány is, lágy, elhajlós hangon: — Apám uramék menjenek el, ugy is illik. Én nem megyek el.

Az öreg arca kipirul e szóra.

— Nem-e? Hát! Vajjon miért? Mi? Hát már mindörökké csak ezt a nyávogást halljam? Mi? Örök-pityeregés! Hiszen ha nem szeretett, nem vehetett el! — S arra ő is kiveszi zsebéből a piros pipát s töltögetni kezdi lassan. — No lássa komám, ilyen a

zet, mely önértetét ébren tartva, hazája javára fáradhatlanul dolgozik, — nem félhet az idők mohától.

És ha van, mit kívánhatunk a jövő évre, ez az: vajha többi testvéreink is valahára velünk testvéri egyetértésben, vállvetve működ-nének szeretett hazánk és nemzetünk felvirág-zásán; mert hiszen ők épugy átérzik, mint mi, hogy:

„Áldjon vagy verjen sors keze,
Itt élünk, halnunk kell.“

Dr. Weisz Ignác.

Belföld.

A kiegyezési tárgyalások. Tisza Kálmán miniszterelnök valamint gróf Szapáry pénzügyminiszter gr. Széchenyi kereskedelmi miniszter, — mint értesülünk, — a jövő hét elején a kiegyezési tárgyalások folytatása céljából Bécsbe mennek, mivelhogy Taaffe, betegsége következtében nem jöhet Budapestre.

A magyar államvasutak központi vezetése és a szervezete aligha fog január közepe, esetleg vége előtt életbe lépni. Az új igazgatóság kinevezése még mindig nem történt meg, és több tisztviselő nyugdíjazását illetőleg se határozott még a miniszterium. A kinevezések mindazonáltal a közelebbi napokra várhatók. A külső szolgálat egyelőre teljesen érintetlen marad.

Külföld.

Vilmos császár jubileumára, melyet porosz királysága 25-ik évfordulója alkalmából ült meg Koller báró lovassági tábornok ment Berlinbe, — hogy a császárnak ő felsége sajátkezü üdvözlő levelét nyújtsa át.

A francia kormányválság. Freycinet sok rábeszélésre késznek nyilatkozott a kabinet alakításra. Az új kabinetnek tagja lesz hírszerint Clémenceau is, mint igazságügyminiszter.

A szerb-bolgár háború.

A békére nem nagy a hajlam a szerb népben. Félni lehet szerbiai belzavaroktól. A mint a viszonyok alakulnak, legvalószínűbb, hogy a hatalmak az uniót elfogadják ismerni és ezzel az ügy be lesz fejezve.

A „Brassó“ újabb sürgőnyei:

Konstantinápoly, decz. 31. A porta által a hatalmakhoz intézett körjegyzék, melynek a szerb részről esetleg fizetendő hadi kárpótlás képezte tárgyát, csupán azt a kérdést tartalmazza, mily állást foglalnának a hatalmak ily követeléssel szemben, ha azt Bulgária követelné. A hatalmak többsége azt felelte a kérdésre, hogy az a békealkudozások körébe tartozó pont.

Belgrád, decz. 31. A tartalékosok és a második korosztály harcosai haza bocsáttattak. A rendes hadsereg még fegyverben marad. A vidinből Szerbiába menekülő szerb lakosság javára gyűjtéseket rendeznek.

Román lapszemle.

„Dobrudza fontossága reánk nézve úgy közművelődési, mint közgazdasági szempontból elvitáztatlan. Közművelődési szempontból civilizatori képességünkről

— Meghiszem azt!

Eszter letörli még egyszer az ábrázatját, hogy a két durva férfi meg ne lássa kisírt szemét, aztán oda hajlik a ropogó tűz fölé, háttal amazoknak, s a csuporokat, fazakakat rakosgatni kezdi sebesen. Kis öklével pedig leszorítja dobogó szívét s visszafelesel nekik:

— Ki pityereg? Én? Eszemben sincs. Csipős ez a füst csak. . . S miért is zokognék? Miklósért? Sz' épen még ez hiányzik. Egy olyanért, a kit ma letesznek Tereciék s holnap elévesznek! Különb legény legyen, a kit megsirassak! . . . De nem megyek oda, mert dolgom van: mosok holnap nagyját. — S azzal kifordul az ajtón.

A két öreg bámulva összenéz, a pipán nagyokat szippantva. István koma még odaveri ökleit a csizmaszárhoz, Kisvég Mózes uram pedig vakargatja körmeivel az ablaki jégvirágokat.

Odakünn szállongva repked fel-fel a kémények füstje, a zuzmarás águ jegenyét el-elfödve. A lankás hegy háta mögül málán tör errefelé át az udvarhelyi templom harangszava, a szikrázó csöndes légen át-meg áthullámozva.

A kiverít leány elborult szemekkel bámul ki a fagyos világba az eresztajtóból. Csak nézi a szállongó füstöt, csak neszele a harang szavát.

Pedig bizony nagy hideg van.

Iskola Alapítvány. Dr. Rákosy Ferenc.

kell hogy tanubizonyosságot tegyen; az ottoman birodalom zürzavaros kormányától kicsikarva, több különböző hagyomány, szokás és életeszme által mozgatott népség az, melyet a háboru sulya tönkre tett s nekünk kötségtelen köteleességünk Dobrudzából Romániának a szó teljes értelmében rendes és előrehaladó elválhatatlan részét képezni. A jogi egyesülés, — unirea de dreptu — megtörtént, a tényleges egyesülés lépésről-lépésre történik. Meg vagyunk győződve, hogy mostani kormányunk mérsékelt vezetése alatt ezt az utóbbi egyesítést is bizonyos idő alatt teljes siker fogja koronázni. Ugyanazon intézményeknek, érzelmeknek és vágyaknak életbe léptetése által az ország ama részében, melyek ide haza vannak. E köteleesség valóban terhes, de szentül végre fog hajtani. A legnagyobb szükségünk, hogy Dobrudza minél előbb eltűnjék és ne maradjon más egyéb mint Románia.

Azt hisszük, hogy ez elég világosan meg van mondva, épen a Bretiano kormány főhivatalos lapja a Telegraphul legújabb számában. Románia mindenáron elakarja románosítani Dobrudza török, tatár, bolgár és görög ősi lakosait. Az ezen románosítás elől menekülő törökökkel, bolgárokkal mit sem gondol. Román lesz, vagy pusztulj innen. „Az a kibujdosó népség soha sem alkotta az ország lakóinak kiegészítő részét Dobrudzsában.“ Így vigasztalja magát a nevezett lap. Hát azt bizony el kell ismerjünk, hogy Románia kormányai régtől fogva értettek ahhoz, hogy miként kell oláhosítani. Nálunk még a törvény is csak azt követeli, hogy nemzetiségeink saját anyanyelvük mívelése mellett tanulják meg az állam nyelvét is a maguk hasznára és még azért is milyen legerőszakoskodás foly a nacionalista kolompok részéről! Romániában nincs nemzetiségi kérdés, kiirtják azt a szó teljes értelmében. Az egész országban egy érzelem, egy intézmény egy aspiratio. Ez a jelszó és ezt a kormány hangoztatja De elég ebből ennyi.

A Tribuna a Gazetának leczkéztetésére, hogyan is felel? Lóhátról, vagy fitymálva. A sz. karácsony előtt lévén ő jó kereszté, ki a békét szereti, nem felel egyebet csak annyit, hogy ha következetes is a Gazeta, de nem tudja mit cselekszik. Az ünnep után, új évben úgy is megnövekedik a Tribuna egy két ujjal s akkor talán válaszolni is fog, nem is a Gazetának. Hát ez bizony lóhátról való pöffeszkedés, melyért ki is kap a Gazetától. E hallgatás megdöbben-tette a Gazetát a Tribuna jövődöbeli magatartása és azon kötelezettségek miatt, melyeket a Tr. magára vállalt. Azonban a G. kényszeríteni fogja a Tribunát, hogy válaszoljon, hogy számoljon be magaviselete felől a román közönség előtt, mert kötelessége ez minden becsületes lapnak. Nem a nagyobbított alak a főkérdés, hanem a lapnak a magatartása, elvei is harezmodora. Bebizonyítandja a Tribuna előtt, hogy tudta mit cselekszik, midőn a nemzeti forum elé idézte. A Tribuna egy idő óta úgy viseli magát — úgy bizony — mintha itt Erdélyben valami pusztá faluban lenne, csépele a sületlen és üres frazisokat, hogy csak úgy ropog alattok a föld.

Mi már ebben a Gazetának adunk igazat, mert annyi üres frázist nem látott a román lapirodalom ötven év óta nálunk, mint a Tribunában egy év óta. Nem tanult meg annyit, hogy a magyar az aféle hetvenkedésre legfennebb egyet mosolyog. Hát hagyjuk, hogy polemizáljanak, mert hátha haszna lesz abból az erdélyi románságnak és magyar hazáknak.

Szegény kis baresai reform. hitű románok ugyan megjárták a Gazetával.

Átkozza ő maga, s biztatja a kis baresai oláhpap, hogy átkozná el ő is azokat a kálvinistákat, hogy még a földben se rothadjanak el s több ilyen ékes kifejezéseket rikkant. A Tribuna meg azt a hirt hozza, hogy őt a metropolita szándékozik kiátkozni. Nem szépen kezdődik az új esztendő a román lapirodalomra. Itt átok, ott átok — afuresenea. Ettől borsózik a román ember háta, még ha kaput van is rajta. Gy. Fehérvárról, helyesebben Alsó fehér megyéből is, ebből a szerinte román megyéből, olyan átkozódó szagu tudósítást közöl első sorban természetesen a magyar tisztviselők ellen, hogy ok nélkül üldözik a románokat, de aztán rákerül az átok azokra a románokra, is a kik saját vérüket e'arúlják, sangele teu este tradator — már kinek árulnak el másnak, mint nekünk magyaroknak. Van egy rakás román családokból nevelt férfiak is, kik nem támogatják a nép ügyét s annál kevésbé a nemzeti védelmet azon támadások ellen, mely egy egy küzdő — luptator — ellen akkora dühvel intéztetik. Mérgek kigyók vannak az ők kebelükben (elhisszszük) kik hitvány érdekből eladják magukat az ellenségnek, már t. i. a magyaroknak. Olyan dolgokba keveredve, az magától a szászok előadásá-

infundati. Hanem azért nem kell busulni t. ez. olva sóm, nem olyan fehéte az ördög, mint a mint festik. Az átok nem fog ma már úgy, mint régen fogott; új idők, új emberek. Mi tehát másra bizzuk az átkozódást, a haza fiainak egymásra ingerlését és ezek helyett mindenkinek magyarnak, szásznak és romának, a kinek a sorok szemeibe ötlének, átkozódás helyett tiszta szívből boldog újévet kívánunk s maradunk az a ki voltunk, e lapok szerény napszámosa s olvasóinak őszinte tisztelője

Czenkalji.

Szász martyrium.

(Két czikk.)

I.

Vannak idők, midőn a hallgatás, de olyan is van, midőn a beszéd beszéd üdvös. A történelem minden mozgalmas korszakában találkoztak férfiak, kik a meggyőződés rendithetetlen bátorságával bírtak: s ha vérzik szívünk a világtörténelem nemes áldozataiért, melyek a vad, kiméletlen zsarnokságnak estek martalékul: kebelünket azon lélekemelő, megnyugtató gondolat dagasztja, hogy ama kiváló emberek az utókor emlékezetében, az emberiség jötevőiként tovább élnek. Ily tudattal léphetett Husz a máglyára és ily gondolattal mondotta de Witt a kinpadnál Horáczius eme szavait: „Justum et tenacem propositi virum stb. (A férfiu, ki állhatatos, megmarad az igazságnál.)

A politikai mártírok többé-kevésbé a vallásiakhoz hasonlítanak; egyaránt makacsok és rajongók. — Cicero filippikái M. Antonius ellen a köztársaságnak mit sem használtak, és csak neki magának kerültek ősz fejébe.

A víz lefut az edény szélén, ha a feles csepp hozzá jut, és boldog a nép, melynek keblében találatik oly bölcs, ki ama végzetes cseppre figyelmezteti és a figyelmeztetést megsziveli.

Minden vallásnak és minden nemzetnek megvan a maga mártyrjai, kiknek emlékét ez kegyelettel őrzi és tiszteletben tartja.

Magyarország története azon mártírok neveinek igen is hosszú sorát őrizte meg, kik nem téveszméért, vagy szeparatistikus önző célekből, hanem a vallás-szabadságért, a hazai törvények és a megsértett alkotmányért áldozták fel vérüket és életüket; nem szolgálgván ezen drága áldozatokkal kizárólag egy, de a haza összességét képező valamennyi nemzetiségnek.

Nem óhajtunk neveket felsorolni; ne zavarjuk a dicsőültek örök álmát oly célból, hogy abból politikai tőkét csinálva, gyűlöletet gerjeszszünk, miként ez, fájdalom, újabb időben egy-két hazai nemzetiségnél divatba jött; ez nem mutat jó izlésre; sőt undort kelt mint oly koldus, ki szánalmat gerjesztendő, önközta, de már régen behegedt sebeit, újra meg újra feltépi, azokat a járó-kelőknek mutogatva.

Épen így tesznek a mi találékony tulzó szászaink is, egészen megfedkezve arról, hogy a mi ember-telen kegyetlenség 1848-ban az erdélyi oláhság által véghez vitetett, annak súlyosabb része az ő rovásukra esik, mint intellektuális okozókra és mint tényleges résztvevőkre is. Most jó nekik henczegni; de akkor bezzeg, mikor kérdőre került a sok szép dolog, átfutottak Oláhországba és a sok bűnös közül csupán egy került a kérlelhetlen igazságszolgáltatás kezébe és ezen egy életével lakolt.

Ez volt Roth István musnai (Meschen) szász pap, kit — a szászok kifejezése szerint — 1849. május 11-én a magyarok „meggyilkoltak,“ s a kit a szász ultrák évről-évre külföldön megjelenő szász-német nap-tárakban, mint nemzeti mártírt dicsőítenek, neki valódi apoteozisokat szentelnek.

Természetes, hogy a haditörvényileg kivégeztett bűnös emlékét Németországon — ismeretes módjuk szerint — azon nemes ezállal hurezolják meg, hogy ezzel magyar ajku polgártársaik iránt a gyűlölet lehető legnagyobb mértékét felkeltsék.

Ezen naptárak Németország egy a térképen alig lehelhető szerény, kis városában, Röthán, jelennek meg és azok tömeges meghozatala és az erdélyi szászok közötti elterjesztése a szász-német „néppárt“ vezetőinek gondja.

Most, 35 év után könnyű nekik állítani, hogy Roth ártatlan volt. Az akkori haditörvényszék előtt az ellenkező bizonyult be. Rothon kívül számos befolyásos és magasabb állású szász egyén került a magyar hatalom kezébe, kik szintén kisebb-nagyobb mértékben kompromittálva voltak; azokat mind szabadon bocsátották és csak ezen egyetlen, ártatlan szász pap-tól tagadta meg Csányi László, az európai miveltégű emberbarát a kegyelmet, s vissza nem riadt annak meggyilkoltatásától!

Meglehet, hogy a megugrott szász bujtoogatók és muszkavezetők közt Rothnál még nagyobb bűnösök s honárulók is találtak volna; de hogy Roth ártatlan nem lehetett, sőt nagyon mélyen be volt az akkori dolgokba keveredve, az magától a szászok előadásá-

kitűnik, hol elmondják, miszerint barátai Segesről megakarták szöktetni.

Ezen barátai bizonyosan tudták, hogy nem jó tett a tüzre; mert ha ártatlannak tartják s tudják, ködniök kellett volna, őt megszőktetése által a szelkiismeret gyanújába ejteni, s ezt annál inkább, mert látták, hogy Bem és Csányi inkább száz bűnösöt szabtak szabadon, mintsem egy ártatlant elítéltek na.

Az ultra szászok elfűnő kicsinységük mellett retik a nagy bombasztikus irmodort; nyelvezetük excessusig dagályos, mi az előtt, ki őket közelebből ismeri, ellenállhatatlan komikummal bír.

Tévedései daczára Roth mint ember részvétet jelesztett; lelkipásztori szűk körében, ha azt át nem i vala, az akkori mozgalmas időben sok jót tehetett volna; de a mint politikai térre kilépett, legott ghasonlásba jött jobb énjével és a szász ultra felülredett.

Ő volt egyike azoknak, kik már a 40-es évek jén kezdették meg az agitációt az országos törvények ellen; kiindulván a magyar nyelv használatára zve 1839/40 és 1843/4 években hozott 6 s illetve ik t. cikkek rendelkezéseiből. Ő volt az, ki a nyelv-érdést röpiratai által elmérgesítette.

Ezen fellépését illetőleg a szász scriblerek, az ő dagályos irányukban, ekként irnak:

„A nemzet legszentebb javai ellen intézett ilyen merényletekkel szemben (értsd az imént idézett törvényezikket) Roth nem maradhatott tétlenül. (?) A keztyűt, mit a magyar vakág a szász nép lábai elé dobott (!) merész kézzel fölvetette stb.

No már ilyen beszéd csak imponálhat a nagy Németországban! a hol ezen szájhősöket csak saját bizonyítványaik után ismerik, s tán nem is tudják, mily törpék ezen nagy szavu teremtesek és hogy valódi veszélyektől, mit magok felidéztek, úgy mint 48- és 49-ben gyáván megugranak, vagy a bokor mögé hajnak, Falstaff-ként azt tartva: „Dies ist der beste Theil der Tapferkeit”.

Tanügy.

„Család és iskola” czimen több év óta a kolozsregyei tanítóegyesület kiadásában egy igen életrevaló tanügyi szaklap jelenik meg. A lap az erdélyrészi tanügyi szakírók legkiválóbbjainak szellemi támogatása alatt áll s valóban megérdemli a szakkörök s a sülék támogatását.

Mindazonáltal, habár ez az erdélyirészeknek egyetlen tanügyi szaklapja, szomoruan kell a részvétlenség és pártoláshíányt látni, — t. i. anyagi tekintetben. Elő panaszkodik a kiadó testület, melynek ezen lap fentartása nagy anyagi áldozataiba kerül.

Évről-évre a lap beszüntetése kerül szóba, de a hafias szellemtől áthatott egyesület egy jobb jövő reányében mindig újabb és újabb áldozatokat hoz.

Bárha ne csalódnék! Valóban bámulatos, hogy Erdély tanügyi férfiai — a szülőktől eltekintve — nem képesek egyetlen lapjokat virágzásra juttatni. Bámulatos azon közöny, mely e tekintetben néptanítókban uralkodik. Vajha az új év ezen üdvös és valóban szükséges tanügyi közlönynek is jobb volna a megelőző éveknél! Vajha Erdély magyar tanfőfiai s tanügybarátai csekély áldozattal hozzájárulnának ennek fenntartásához! Ez is egyik faktora a nemzeti irányu művelődés terjesztésének s már mint ilyen is melegen várjuk a tanfőfiai és szülők figyelmébe.

Ujévi üdvözlések.

Mint minden évben, az idén is ünnepélyesen mentek végbe az ujévi üdvözlések.

A megyei tisztikar s hozzájuk csatlakozva a kir. tisztviselők is d. e. 10 órakor gyülekeztek a megyei jegyzői irodában, honnan Tompa Sándor főjegyző zetése alatt Roll Gyula kir. tanácsos alispán üdvözlőre mentek, a ki melegen megköszönve a figyelmet, tisztviselők élére állott, a kiket azután gróf Bethlen nádor főispán ur ő méltóságához vezetett, kit csinos magyar beszéddel üdvözölt.

Főispán ur ő méltósága hasonló szerencsét kívánja az új évre a tisztelőknek, tőle megszokott szép beszédben felemlíti a közigazgatási reformjavaslattal átlásba helyezett főispáni hatáskör kibővítését, azonos tudat mellett azonban, hogy az eddig tett tapasztalatai alapján teljes meggyőződése, miszerint oly sztikarral bíró megyénél, minővel ez idő szerlnt Brassó megye rendelkezik, ezen hatáskör a főispáni álláson semmit sem fog változtatni, valamint az ő személyiségén sem.

A zajos éljennel fogadott beszéd, után ő méltósága a küldöttség tagjaival kezelt szorítván, azokat elocsátotta.

A megyei és kir. tisztviselők után ő méltósága

lapunk felelős szerkesztőjét fogadta, ki lapunk szerkesztősége részéről üdvözölte a népszerű főispánt.

Ezután Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelő vezette az állami iskolák tanári- s tanítói karát, melynek nevében melegen üdvözölte a főispánt, ki viszonylásában örömeinek adott kifejezést az iskolák szaporodása s gyarapodása felett.

A városi tanács s tisztikar Brennerberg Ferencz polgármester vezetése alatt tisztelgett előbb a főispánnál, azután pedig az alispánnál.

A várost a magyar kaszinó választmánya követte, kiknek nevében Lázár Gerő igen szépen köszöntötte fel a főispánt, mint a kaszinó érdemes elnökét.

A főispán viszonzván a jó kívánatokat, beszédében kiemeli, hogy nem a hivatalos összehozás, hanem azon barátság, melyet a kaszinó vele szemben tanusított s melyet ő mindég ép oly igaz érzélemmel viszonzott, teszi előtte kedvessé, hogy ez alkalommal is kifejezheti ezt.

Szavait a jelen voltak lelkesen megélték.

A kaszinó után a főispán ur magánosok végtelen sorát fogadta, kiket itt tér szűke miatt meg nem nevezhetünk.

Az új év alkalmából minden hivatali főnök szíves ovációnak volt tárgya, a mennyiben az illető tisztikarok adták át testületileg üdvözlőleveiket.

Déli tizenkét óra tájban a kath. egyházközség képviselői tisztelgett Möller Ede apát-plébános urnál, melyre az apát ur igen szép, meleg hangú beszédben felelt.

A katonai tisztikar szintén tisztelgett úgy az egyes parancsnokoknál, mint a tábornoknál is. A honvédtisztikar szintén testüleg üdvözölte szeretett zászlóalj parancsnokát, Habrovsky Frigyes őrnagy urat.

Az isten éltesse mindnyájokat! Legyen az új év mindnyájunkra nézve boldogabb a lefolyt évnél.

Küküllő megyék.

Erzsébetváros, 1886. decz 21-én.

Azt tartja a közmondás és nagyon is helyesen: „Néma gyermeknek anyja sem tudja baját.”

Mi is úgy vagyunk, t. i. a Küküllő megyék Megáldott az isten a Tisza oly főispánnal, minő kevés van az országban; Szoboszlay Károly, meg (ál) Domokos pedig a főispánjukhoz teljesen méltó alispánok-tisztviselőinkre nem lehet panasz, — mert törvényszéki elnökünk, szóval összes királyi s közigazgatási tisztviselőink semmi kívánni valót nem hagynak hátra. Nem is panaszkodunk. Hanem azért Kánán földje sem vagyunk, itt sem tej és méz. Társadalmi életünk nem olyan, a minőnek lennie kellene s ha megyéinkre csakugyan elmondhadjuk is: „mustra megyék”, fájdalom, de társadalmunkról nem. Mert hát a hol a nemzetiségi tulzók csak léteznek, ott a métegy megvan, a mely — mint a betűző szű — keresztül, kasul rág mindent. Lükettető erő kell, ez hiányzik. Segesváron, Erzsébetvárosban, Dicső-Szentmártonban egyaránt. Hiányzik a nyilvánosság, a sajtó. Azért örvendünk mindannyian, a kiknek csak társaséletünk emelése szíven van, hogy e nemzetiségi vidéken él oly lap mint a „Brassó”, mely immár e két Küküllő megyének is rendes közlönye. Mi is úgy tekintjük, mint ami lapunkat s helyet fogunk abban szorítani magunknak is. (Nagyon szívesen, bármikor. Szerk.) Mennél nagyobb mértében fog e lap közöltünk elterjedni, annál inkább fogunk mi is mozogni, mert buzdítás tetre-hívás lesz. Ma még nem akarok panaszokkal előállni; majd rákerül arra is. Csak üdvözölni akartam a „Brassó”-t Küküllőmeggében is.

r —. — s.

Helyi és vidéki hírek.

Kérjük t. olvasóinkat, sziveskedjenek az előfizetéseket lehetőleg posta fordultával eszközölni, hogy a lap szétküldésében akadály ne álljon be.

Lapunk szerkesztő-kiadója ezenul naponként délelőtt 10—12 óráig színház utca 95 szám I. emelet (az udvarban hátul) található; kérjük tehát a t. közönséget, előforduló esetben ez időben idefáradni. A bemenet — nem a nyomdán keresztül, hanem a kapun át történik a hátsó lépcsőhöz. — A délutáni órákban csak lakásán — Bolonya, mester utca 325 sz. — alatt található. Ezen intézkedés csak addig tart, míg a czélunk megfelelő alkalmas helyiséget kaphatunk.

Figyelmeztetés t. vidéki előfizetőinkhez. Lapunk kiadóhivatala elhatározta jövőben igen fontos szolgáltatást tenni t. vidéki előfizetőinknek, a mi reájok nézve tetemes anyagi megtakarítással jár. Minden Brassóban előforduló ügyeikben készséggel s pontosan eljárunk. miáltal megkíméljük magukat a Brassóba jövetel fáradtsága — s költségétől. Teszszük pedig ezt minden díj nélkül, csak a válasza szükséges bélyeg beküldését kérjük. Azt hisszük, ezzel igen nagy szolgálatot teszünk mindenkinek, s már ez egy okból is számíthatunk a t. vidéki közönség pártfogására.

Trefort miniszter ur Bartha István és és Nagy István derék polgártársainkat a brassó városi-ipariskola bizottságban továbbra is meggyagya és rendeletet bocsátott ki hogy ezen bizottsági tagok ezen bizottság működésében mármost akadálytalanul résztvehessenek és jogaikat teljesen érvényesíthessék.

Dr. Weisz Ignác h. ügyvéd s társai december 31-én egy kérvényt nyújtottak be Brassó város tanácsához, a melyben kellően indokolva kéri a tanácsot, hogy ezentul összes hírlapi hirdetéseit nemcsak a német lapban németül, hanem a helyi magyar lapban magyarul is tegye közzé. — Azt hisszük, hogy a tanács ezen kérelemnek feltétlenül helyt fog adni, a mint erre különben a nemzetiségi törvény kötelezné is, mely szerint a hatóság a felekkel, azaz a polgársággal saját nyelvén tartozik közlekedni.

Talált gyermek. December 31-én d. e. fél 10 órakor a Bulgárszeg s belváros közötti hid (lópiacz) alatt a patakban egy néhány órai újszülött leánygyermeket találtak egy futószőnyegbe csomagolva. Nyakán fojtási sebek voltak. A tettes nyomoztatik

Ováció. A helybeli vasuti állomás érdemes főnöke, Dankmaringer Gyula, ki az egész város rokonszenvét bírja és ki már 10 éve, hogy Brassóban van, új év napján különös ováciában részesült. A helybeli vonatkísérő személyzet egy küldöttsége megjelent nála és ujévi és 10 éves együttlétük emlékéü, őt üdvözölván, egy diszes ajándékkal tisztelték meg. A küldöttség szónoka Simonides A. Endre vonatvezető melegen és szép szavakkal tolmácsolta az összes személyzet érzelmeit és átnyújtotta az ajándékot, mit az állomásfőnök ur egészen meghatva, e vonatszemélyzet iránta tanusított szeretetének ezen kifejezéséért, szíves szavakkal megköszönt.

Börtönvizsgálat. A közigazgatási bizottság fogházvizsgáló albizottsága gróf Bethlen András főispán ur ő méltósága elnökle alatt december 31-én, délelőtt vizsgálta meg a brassói törvényszéki fogházhelyiségeket. A bizottság mindent kifogástalan rendben talált s főispán ur ő méltósága teljes megelégedésének adott kifejezést.

A főpiaczen lévő pissoir kérdésben úgy látszik, rosszul voltunk informálva, mert mindeddig még látzata sincs annak, hogy az onnan eltávolíttassék, habár a városi képviselő már majdnem egy félév előtt elrendelte azt. Végrehajtás, hol késel az éji homályban.

Ujévi üdvözlések. Budapesti sürgönyünk jelzi, hogy az ujévi üdvözlések szokott módon végbementek. A szabadelvű párt előbb Tisza Kálmánnál, majd Péchy Manónál tisztelgett. Tisza szép beszédben felelt.

Kinevezés. A kereskedelmi miniszter Reischig Ferencz törcsvári II. osztályu vesztegintézeti igazgatót s Fogaras megye területére kinevezett állami álatorvost I. osztályu igazgatóvá nevezte ki állomásán való meg-hagyásával.

A király, mint birtokvásárló. Gasteinban az a hir van elterjedve, hogy a fürdő-kastélyt, valamint a Salzburg tartomány tulajdonát képező többi javakat, beleértve a bad-gasteini melegforrásokat is, Ferencz József király vette meg.

Székel kongresszus egybehívását indítványozza az „Egyetértés”-ben Ugron Gábor székelység érdekeinek megbeszélésére.

Gyilkosság. A budai vároldalon fekvő lóvasuton szerdán este egy nőt találtak meggyilkolva. Ruházata után ítélve varrónő lehetett, 25—30 éves; 10 frtot és aranyfüggőket találtak nála, tehát nem rablási szándékból ölték meg. Feje van összevagdvala.

A karácsonyfa áldozatai. A chikagói körházban — mint Chikagóból sürgönyzik — pénteken a karácsonyfa és a körülötte elhelyezett ruhadarabok meggyuladtak. A körülálló betegek segítségért kiáltottak és a keletkezett zavarban és tolongásban egyik a másikra bukott, úgy hogy száznál többen, köztük sokan életveszélyesen, megsérültek.

Nyílt tér.)*

A „Brassói magyar kaszinó” azon tisztelt tagjai, kik az 1885-ik s esetleg előbbi évi tagdíjakkal még hátralékban vannak, felkéretnek sziveskedjenek ezen tartozásukat mielőbb kiegyenlíteni, mert ellenkező esetben a választmány kénytelen volna reájok az alapszabályok megfelelő pontját alkalmazni.

A fizetés a pénztáros lakásán, nagy-utca 497. szám alatt történhetik.

Kelt Brassóban, 1886. január 1-én.

A pénztáros.

*) Ezen rovat alatt megjelenteknek sem tartalma, sem alakjáért nem felelős a szerkesztőség.

Brassai piaci árfoylam.

Brassó, 1886. január hó 2-án.

Román papirpénz à 20 frankos	8.42	vétel	8.48	eladás:
ezüstpénz à 20	8.38	•	8.42	•
Napoleon d'or (aranypénz)	9.95	•	9.99	•
Török lira	11.26	•	11.36	•
Orosz imperial	10.22	•	10.32	•
Arany	5.95	•	5.98	•
Orosz papírrubel	123.—	•	123.—	•

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szerényi József - Napoca.

Hirdetmény.

Brassó megye törvényhatósága központi és mértékhatóság hivatali helyiségeihez tartozó fűtők és kémények takarításának biztosítására 1886. évi január hó 4-én délelőtt 10 órakor zárt levélti ajánlati verseny-tárgyalás fog tartatni, melyre a versenyezni kívánók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy a lepecsételt és 5 firt bántapénzzel terhelt írásbeli ajánlatukat fenti nap és óráig az alispáni hivatalhoz adják be.

A részletes feltételek mai nap-tól kezdve a hivatalos órákban az alispáni kiadó-hivatalnál betekint-hetők.

Brassó, 1885. december hó 28-án.

Roll Gyula,
kir. tanácsos alispán.

(7) 1-2

Feldmann D. M.

Erste siebenbürgische
Pincenfabrik
und
Lederniederlage
KRONSTADT,
(Siebenbürgen.)
Első erdélyi
bocskorgyár
és
bőrraktár
BRASSÓ,
(Erdélyben.)

a Pesti magyar kereskedelmi banktól.

Részvénytőke 5 millió forint.

A nagyérdemű közönség könnyebbitésére a „Pesti magyar kereskedelmi Bank” elhatározta, a budapesti értéktőzsdén jegyzett sorsjegyekre az 1883. évi XXXI. törvénycikk alapján igen kis havi részletfizetésekre törvényesen bélyegzett részletveket kiadni, s ezen üzletág toganatosításával Adler L. Jakab helybeli váltóüzletét bizta meg.

Adler L. Jakab váltóüzlete Brassóban
ajánl a n. é. közönségnek

SORSJEGY-RÉSZLETÍVEKET

kiadva a PESTI MAGYAR KERESKEDELMI BANK által

a vevő kívánsága szerint 12, 18, 24, 30 s 36 havi részletfizetésre.

Az első részlet készpénzfizetése után a vevő már törvényes tulajdonosa a részletív lejártá előtt netalán tett nyereségnek.

Egyelőre kaphatók a következő részletívek:

25 drb	Magyar	9.25	10.50	12.41	14.48
9 "	Vörös-kereszt-	3.33	3.78	4.47	5.61
6 "	sorsjegy	2.22	2.52	2.98	3.74
3 "		1.11	1.26	1.49	1.87
15 drb	Osztók	8.55	9.75	11.55	14.48
6 "	Vörös-kereszt-	3.42	3.90	4.62	5.79
4 "	sorsjegy	2.28	2.60	3.08	3.86
2 "		1.14	1.30	1.54	1.93
Bécs városi sorsjegy		5.—	5.66	6.71	8.43
Szerb 3% járadék-sorsjegy		1.26	1.44	1.70	2.13
Tisza-szabályozási sorsj. 4%		4.91	5.59	6.61	8.30
Magyar járadék egész		4.75	5.40	6.35	8.03
Hitel-sorsjegy		7.08	8.06	9.53	11.97
1864. évi állam-sorsjegy		6.84	7.79	9.20	11.56

Ugyanitt más sorsjegyekre is kaphatók részletívek.

Különös előnyben részesül a részletívek vásárlója az által, hogy a havi fizetéseket nálam eszközölheti, mi által a fel már por-tóban is egy részletet megtakarít. Ugyan nálam készséggel adtnak szóbeli s írásbeli felvilágosítások.

A budapesti magyar kereskedelmi bank részletíveit újból ajánlom a n. é. közönség b. figyelmébe, annyival is inkább, mert érintkezésbe jó a főváros legrealisabb pénzintézetével, mely a törvé-nyes százaléknál többet nem számít.

Kiváló tisztelettel

Adler L. Jakab,
váltóüzlete. Főter, Virágsor.

(10) 29-30

Brassó, főter, virágsor.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

A farsangi évadra

(8) 2-15

báli-, menyasszonyi- és séta-ruhák (toilettek)
a legújabb divat szerint, gyorsan és mérsékelt áron készülnek

Kovácsnai és Keresztesy
női divat-termükben

BRASSÓBAN (a főtéren)

Ugyanott nagy készletben lévő satin mervelleux-ök, satin à Lyon és atlasok, selyem, bársony és plüschek; voille, crêpe és cachemirok fekete és minden divatos színekben; Matlace Chantilly (ujdonság!) oriental csipke szövetek és széles volánok; báli belépők és legyezők, virágok, chenilli, toil, arany, ezüst bouquetek és garnitúrák; rüsch, hattyu, szalag, ugy-szintén harisnyák és selyem keztyük minden estéli színekben előnyös áron kaphatók.

Minták kívánatra bérmentve küldetnek.

Rendkívül érdekes és becses

(3) 1-3

KÉPES CSALÁDI LAPOK

karácsonyi száma,

melylyel VIII. évfolyamának újévi negyede kezdődik.

E lap nyolcz éves multja és kivivott népszerűsége magában értelmezi annak érdemét. — E számában az érdekes elbeszéléseken kívül, melyeket Borostyáni Nándor, Rákosi Viktor, Gerő Károly írtak, két új eredeti regényt kezd meg Erdélyi Gyulától és Sziklay Jánostól. — Képei mind kiváló szépek.

Mutatványszámot ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal.

A lap előfizetési ára: negyedévre 1 firt 50 kr. — félévre 3 firt, — egész évre 6 firt. Ez tehát a legolcsóbb és legszebb képes hetilap.

A Képes Családi Lapok kiadóhivatala, Méhner Vilmos
Budapest, IV. papnövelde-utca 8. szám,

A brassai gyógyszerész-testület hirdetménye.

A gyógyszerész-testület folyó 1885. évi december hó 12-én tar-tott ülésének határozatából kifolyólag a jövő 1886. évi január hó 1-től kezdve az összes brassai gyógyszerésztárák a téli hónapokban, tudniillik november 1-től márczius végeig mindig naponként

este 9 órakor záratnak.

A további időre, t. i. április 1-től október végeig a régi záróra, esteli 10 óra marad érvényben.

Magától értetik, hogy szükség esetében az összes gyógyszerésztárák a zárórák után is minden pillanatban a t. cz. közönség rendelkezé-sére állanak.

Kelt Brassóban, 1885. év december havában.

A brassai gyógyszerész-testület nevében:

Schuster Károly, elnök.

(1) 3-3

Ünnep- és hétköznapiakra

van szerencsénk ajánlani következő tiszta

erdélyi természetes borokat

à la Eszterházy pinczénkből.

(11) 4-4	Liter csapról.	Eredeti palackokban szépen felszerelve.
Asszu	frt 1.20	frt 1.—
Leányka	—80	—80
Rizling, kitünő 1876-os	—80	—80
Rizling, finom 1882-es	—50	—50
Küüllövölgyi 1862-es	—80	—80
Törökhegyi	—60	—60
Musketály	—60	—60
Sauvignon	—	—60
Fehér burgundi	—	—80
Tramini	—	—60
Somlyai	—60	—60
Budai vörös bor	—50	—
1874-es asztali bor	—40	—
1880-as	—32	—
1882-es	—28	—
1884-es	—20	—
Sepörpálinka, valódi	—80	—
Szilvórium	—80	—
Fenyővíz	—60	—
Törkölypálinka	—60	—

Fleischer M. s társa.